

HET ELFJE EN DE BEER

Lang geleden woonde er in het oude Rusland een elfje.

Het was een prachtig elfje met zachtroze vleugeltjes en een satijnen jurkje.

Het woonde bij haar grootvader in de Tovervallei van Siberië.

Ze hadden het altijd heel gezellig, maar na de zeventiende winter wilde het elfje de zee zien.

'Ga gerust,' zei grootvader, 'maar wees voorzichtig, en pas op voor de grote beren in het bos.'

Hij gaf haar een zilveren fluitje.

'Hier is mijn toverfluit, hang hem om je nek. Je mag er één wens mee doen.'

'Hoe moet dat dan?' vroeg het elfje.

'Het gaat vanzelf,' sprak grootvader, 'door een wijsje uit je hart.'

Toen vertrok het elfje. Het liep tot voorbij de grote bergen van Poetorana en vloog over woeste wateren en rivieren, richting de zee.

Het was een lange tocht en het werd steeds kouder.

Het voedsel raakte op en na twaalf dagen en nachten besloot het elfje eens flink uit te rusten.

Ze landde bij het Taimyrmeer.

Daar sliep ze op het mos onder een grote den.

De volgende morgen plukte ze wat bessen en wilde naar het meer om zich te wassen.

Ze boog zich voorover ... en ja hoor, daar had je het al; ze viel in het water!

'Help hèèèlp!' gilde ze en spartelde wild.

Elfen krijgen nooit zwemles en dus lag het elfje gillend en spartelend in het ijskoude water.

Vleugeltjes nat, het jurkje nat, - en niemand die haar kon helpen!

In paniek greep ze naar het fluitje om haar hals en blies erop.

Er kwamen alleen wat belletjes uit, maar geen geluid.

Het water sloot zich om het elfje heen en ze dacht: nou ga ik dood!.

Toen, plotseling, werd ze uit het water getild.

Hoestend en proestend probeerde het elfje te zien wie haar redde.

Het was een beer. Een grote, gevaarlijke, bruine beer.

De beer gromde naar haar en keek naar het druipnatte elfje dat aan zijn grote klauw hing.

Hij keek haar met zijn grote bruine - berenogen doordringend aan.

Toen opende hij zijn bek.

Het elfje gilde van schrik. Nou gaat hij me opeten, dacht ze!

Maar nee, de beer blies voorzichtig over de vleugeltjes van het natte elfje.

Ongerust en angstig keek ze naar zijn grote, scherpe tanden.

Weer blies de beer zachtjes over haar vleugeltjes. Het elfje snapte er niets van.

'Ha beer, zei ze, vertwijfeld en trillend, 'ik ben Elfje. Ga jij me opeten?'

De beer gromde en hield op met blazen.

Hij zette het elfje op een steen en bleef naar haar kijken.

'Ga je me nou opeten?' vroeg het bange elfje weer bibberend, terwijl ze voorzichtig haar vleugeltjes gladstreek.

De beer gromde opnieuw en bleef haar aankijken.

'Niet?' vroeg het elfje weer. 'Heb je me alleen maar gerèd? Dat is heel lief van je, beer. Je bent de eerste lieve beer die ik ken.'

De beer gromde en blikkerde met z'n tanden.

Het elfje schrok en kromp in elkaar.

'Niet doen', zei ze. 'Je bent zo groot en ik ben bang voor je. Maar...als je me niet gaat opeten dan wil ik m'n bessen wel met je delen.'

De beer likte langs zijn bek.
Het elfje sprong van de steen en rende naar het bessenmandje.
Ze nam het mee en zette het neer voor de beer.
'Hier, alsjeblieft,' zei ze, 'omdat je me gered hebt'.
De beer gromde opnieuw en schudde met z'n kop.
Hij stond op en liep op zijn achterpoten naar het meer.
Wat was hij groot en trots! Hij was de grootste beer die het elfje ooit gezien had. Zijn pels glansde in het licht.
De beer sloeg met zijn poot in het water en ving een vis, die meteen in zijn grote bek verdween.
Hij draaide zich om en keek naar het elfje.
'Wat is er, hou je niet van bessen?', vroeg ze, 'heb je ze al wel eens geproefd?'
De beer schudde zijn grote berenhoofd.
'Kom eens hier,' zei het elfje moedig, 'dan zal ik ze je laten proeven'. Ze klauterde voorzichtig naar boven in de pels van de beer, klom tot vlak bij zijn grote bek en duwde er wat bessen in.
De beer smakte en kauwde en keek weer naar het mandje.
'Lekker hè?', zei het elfje. 'Wist ik wel, maar je krijgt ze niet allemaal want ik moet er zelf ook nog wat van eten. Ik kom helemaal uit de Tovervallei, weet je'.
De beer knikte.
Het elfje klom uit de pels van de beer en keek naar hem op.
De beer draaide zich om en verdween in het bos.
's Avonds wilde het elfje weer gaan slapen op het mos, maar ze had het koud en de slaap wilde niet komen.
Plotseling hoorde ze een zacht gegrom....Daar was de beer opnieuw.
Hij kwam dichterbij en ging liggen op het mos. Toen tilde hij het elfje voorzichtig op en zette haar tussen zijn warme haren op zijn beren-borst.
Daarna rolde hij zich voorzichtig op en ging slapen.
Zo sliepen ze bij elkaar tot ver in de volgende ochtend.
'Hee beer', zei het elfje de volgende ochtend, 'ik wil naar de zee, heb je zin om mee te gaan?''
De beer knikte.
'Goed', zei het elfje, 'ik weet de weg, maar dan moet jij me dragen'.
Ze klom in de warme haren van de beer tot helemaal bovenop zijn schouder.
Zo zat ze lekker warm en kon alles goed bekijken.
Ze liepen samen twintig dagen over rotsen en door donkerè bossen.
Ze sliepen samen twintig nachten op het mos onder de sterren. Ze aten samen en lachten samen en hadden plezier.
Het elfje vond de beer de liefste en mooiste beer die ze ooit had gezien.
Ze vond hem een echte beren-koning.

En de beer hield van het mooie elfje. Omdat ze zo straalde en omdat ze zo blij was en lief.
Zo kwam de eerste zomerdag waarop ze bij de zee kwamen.
Zóveel water hadden de beer en het elfje nog nooit gezien. En die golven!
Ze stonden er samen verbaasd naar te kijken.
Het was koud aan de Noordelijke IJzee en het elfje kroop wat dieper weg in de pels van de beer.
En om alles nog beter te kunnen zien, klom het elfje nog een beetje hoger – ze kroop zelfs tot helemaal bovenop zijn kop.

En toen zag ze het!

Heel diep verborgen onder zijn bruine haren, stond een gouden kroontje.
Het elfje raakte het voorzichtig aan.
Toen vroeg ze aan de beer: 'Je hebt een kroontje op je kop. Wat ben je, beer? Ben je een prins?'
De beer schudde z'n kop en er viel een grote traan uit z'n oog op het strand.
'Ben je dan een koning?'

De beer knikte en opeens vielen er wel tien tranen naar beneden.
'Tjee', zei het elfje beduusd en vroeg zich af wat er gebeurde.
Ze keek diep in de donkerbruine ogen van de beer en begreep als door een wonder opeens wat er was gebeurd.
De beer was betoverd door een tovenaar uit de Tovervallei.
Al heel lang gelden.
Niemand kon de beer helpen en het volk was zonder koning, want een beren-koning, daar hadden ze niks aan!

Ze zaten samen lang na te denken op het strand.
De beer dacht aan zijn land en het elfje dacht aan het verdriet van de beer.
Ze vond het heel erg akelig voor hem.
Ze wilde niet dat hij verdrietig was, want ze hield van de beer.
Ze pakte haar toverfluit en begon erop te blazen.
Het werd een prachtig lied, zó mooi dat de zee even ophield met ruisen.
De meeuwen schreeuwden niet en alle dieren luisterden met ingehouden adem.
Het elfje speelde en speelde en alle muziek kwam recht uit haar hart.
Ze wilde de beer helpen en toen.....toen verscheen opeens de Elfenkoningin.
Ze droeg een jurk van goud en zilver en schitterde in het witte licht van de zon.
Toen vroeg ze aan het elfje: 'Wat is je wens?'

Het elfje was even stil maar zei toen: 'Ik wens dat de beer weer koning is'.
'Goed,' zei de elfenkoningin en floep, weg was ze weer.
Het elfje keek nog naar de plek waar ze was verdwenen, maar hoorde toen opeens iemand achter haar kuchen.
Ze schrok op en keek naar de beer.
Die was weg!

In zijn plaats zat een echte koning.
Met een prachtige, rode mantel en een gouden scepter.
En een schitterende, gouden kroon op zijn zwarte haren.
Hij schitterden trouwens helemaal, daar, zomaar tussen de schelpen op het strand.
Het elfje vond hem zó mooi, en was zó blij dat ze erylans bloosde.
De koning lachte en pakte haar op.
'Dankjewel, elfje', zei hij. 'Jij hebt met je toverfluit iets voor mij gewenst en niet voor jezelf. Dat was heel dapper van je. Je bent m'n liefste vriendin'.

Je weet dat ik nu weer terug moet naar mijn volk, en dat vind ik verdrietig."
'Ach wat', zei het elfje moedig, koningen en elfjes passen net zo min bij elkaar als beren en elfjes.'
Ze lachte moedig, maar vond het eigenlijk ook verdrietig.
'Hier,' zei ze toen snel, om dat verdrietige moment maar voorbij te laten zijn. 'Ik geef je m'n toverfluitje, berenkoning. Dan kun je toch eens aan me denken, misschien.'
Nu bloosde de koning, van onder zijn kroon tot aan zijn tenen. Dankjewel eh...hoe heet je eigenlijk?' vroeg de koning toen.
'Pimpinella', zei het elfje.
'Dan bouw ik hier een stad, met een paleis. Hier, op het strand, voor jou. En ik noem het Pimpinella-stad', zei de koning.

En zo gebeurde het.
Pimpinella keerde terug naar de Tovervallei en de koning regeerde zijn land. Het leven was goed voor hen allebei.
Elke eerste zomerdag kwam het elfje naar Pimpinella-stad en logeerde bij haar beren-koning, onder de zomerzon, op het strand.
Alle andere 364 dagen van het jaar woonde ze bij haar grootvader, en bleef haar toverfluitje voor altijd om de nek van de koning.
Heel dicht bij z'n hart.

